

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 30Csp/75/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318203975
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Foltánová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2021:2318203975.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní vedenom pred samosudkyňou JUDr. Evou Foltánovou, v spore žalobcu: J. I., T.. XX.B. XXXX, H. XXX XX Č. H. Č.. XXX, zastúpený Mgr. Stanislava Tichá, advokátka, so sídlom Zakvášov 1519/55, 017 01 Považská Bystrica, proti žalovanej: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 374,72 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná žalobcovi zaplatiť 374,72 Eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 21.1.2017 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi sa priznáva náhrada trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 27. apríla 2018 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného k zaplateniu 374,72 eur s príslušenstvom a k náhrade trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že ako spotrebiteľ požiadaval žalovaného o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Predložil mu na podpis formulár s názvom Žiadosť o poskytnutie úveru/ Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorú vyplnil finančný agent žalovaného a žalobca ho 26. februára 2014 podpísal s niektorými nasledovanými podmienkami úveru: poskytnutá čiastka 1 500,00 eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 80,37 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3 375,54 eur, predpokladaná RPMN za úver 70,01%, ročná úroková sadzba úveru 70,01%, priemerná RPMN za úver 46,30%, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eur. Žalovaný následne schválil žalobcovi revolvingový úver a podpísal žiadosť s niektorými nasledovnými podmienkami úveru: poskytnutá čiastka 1 500,00 eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 80,37 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3 375,54 eur, RPMN za úver neuvedená (podľa oznámenia o schválení úveru 69,59%), priemerná RPMN za úver 46,30%, ročná úroková sadzba úveru 70,01%, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eur, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,25%. Súčasťou žiadosti/zmluvy bol aj bod 8, ktorý obsahuje Dohodu o poskytnutí služby, na základe ktorého sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru, pričom žalobca sa zaviazal za túto službu zaplatiť odplatu vo výške 215,75 eur splatnú v deň uzavretia tejto dohody, ktorá zároveň obsahuje dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok dlžníka a veriteľa - pohľadávky na poskytnutie úveru a pohľadávky na zaplatenie poplatku za službu. Bod 7 žiadosti/zmluvy obsahuje dohodu, že dlžník s veriteľom v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach o revolvingovom úvere na zadnej strane žiadosti/zmluvy, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou žiadosti/zmluvy s tým, že sa s nimi oboznámili a nemajú k nim žiadne výhrady a zaväzujú sa ich dodržiavať (obe strany). Je nepochybné, že uvedená zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle a podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka / ďalej len OZ / a

zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úveru v zmysle a podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu ich uzatvorenia. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 upravuje tzv. obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z obsahu doloženého formulára úverovej zmluvy je zjavné, že vo vzťahu k obligatórnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, táto má aj nedostatky, a to: absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru, absentuje výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, údaj o splatnosti jednotlivých splátok, zahŕňajúc prvú a poslednú splátku, údaj o presnej výške úveru - povinná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na základe úverovej zmluvy sa žalovaný zaviazal, že poskytne žalobcovi úver vo výške 1 500,00 eur. Žalovaný však skutočne vyplatil žalobcovi len sumu 1 284,25 eur čo odôvodnil tým, že ku dňu poskytnutia úveru podľa úverovej zmluvy bol splatný poplatok za poskytnutie služby podľa bodu 8 žiadosti/zmluvy, vo výške 215,75 eur, ktorý si žalovaný započítal oproti úveru žalobcu. Žalobca má za to, že dohoda obsiahnutá v bode 8 žiadosti/zmluvy je neprijateľnou podmienkou, nakoľko vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu reálne nie je dodané, resp. nemusí byť nikdy dodané a ktoré slúži v skutočnosti len záujmom žalovaného ako dodávateľa. Žalovaný formulovaním danej zmluvnej podmienky (v bode 8 žiadosti/zmluvy) zneužil svoje postavenie v neprospech žalobcu. Žalovaný sa úpravou v bode 8 žiadosti/zmluvy snažil len navodiť situáciu, že bod 8 predstavuje službu v prospech žalobcu a že ide o skutočné plnenie, za ktoré mu prináleží odplata a zakrýva tým podstatu, že nikdy nemal záujem poskytnúť úver v dohodnutej výške, ale snažil sa nájsť zmluvne nedovolené prostriedky k tomu, aby mohol účtovať žalobcovi skryté poplatky za poskytnutie úveru. Rovnako tak aj dohodu, súhlas so započítaním, obsiahnutú v bode 10. Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré boli prílohou žiadosti/zmluvy, možno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko tá odporuje ratio legis inštitútu úveru tým, že žalovaný poskytuje žalobcovi nižší úver, ako bolo dojednané. V žiadosti/zmluve je nesúlad ohľadne výšky RPMN, nakoľko údaj o výške RPMN úveru uvedený v bode 5 žiadosti/zmluvy (70,01%), ktorá je návrhom na uzatvorenie zmluvy, nie je v súlade s údajom o výške RPMN úveru uvedený v oznámení o schválení o úvere (69,59%), pričom je potrebné poukázať na to, že v akceptácii návrhu v bode 6 zmluvy/žiadosti tento údaj chýba. Prijatie návrhu na uzavretie úverovej zmluvy žalobcom, urobené úkonmi žalovaného obsahoval zmenu v údajoch o výške RPMN. Takýto písomný prejav, ak sa zmenila výška RPMN, bolo potrebné považovať za nový návrh. V časti, ktorá sa týkala tejto zmeny. Zo strany žalobcu však nebol urobený žiadny ďalší písomný úkon, z ktorého by nepochybne vyplývalo, že RPMN akceptoval. Z uvedeného vyplýva, že výška RPMN je iná v návrhu ako je v akceptácii. Je preto potrebné aplikovať § 44 ods. 2 prvá veta OZ podľa ktorého, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Výška RPMN bola uvedená v bode 6 odchýlne ako v návrhu o uzavretie úverovej zmluvy (bod 5) a preto neobstojí ani možná aplikácia druhej vety § 44 ods. 2 OZ. Nesprávny výpočet výšky RPMN a to v bode 5 (70,01%) a tiež v oznámení o schválení úveru (69,59%) v bode 6 žiadosti/zmluvy tento údaj absentuje, nakoľko žalovaný pri výpočte RPMN nevychádzal zo skutočnej výšky poskytnutých peňažných prostriedkov. Nesprávny výpočet RPMN vyplýva tiež z toho, že výška ročnej úrokovej sadzby úveru je vyššia ako výška RPMN, pritom ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a poplatkov (§19 zákona o SÚ). Z toho teda je zjavné, že výška RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako výška úrokovej sadzby, v ideálnom prípade by sa hodnota RPMN mohla rovnať hodnote úrokovej miery, ale tento údaj o RPMN obsahuje aj možné iné poplatky okrem úrokov a preto je spravidla vyššia ako je len úroková miera v danej zmluve. Neprimeraná výška odplaty (úrokovej sadzby) za poskytnutie úveru, ktorá je 70,07% podstatne prevyšuje odplatu stanovenú v ustanovení § 53 ods. 6 OZ, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, vychádzajúc zo skutočností, že vo všeobecnosti súdy za podstatné prevýšenie odplaty, považujú jej prevýšenie o viac ako 20%. V roku 2014 pre spotrebiteľské úvery s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov 10 predstavovali úroky 10,58% p. a. Vzhľadom na nedostatky Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500042323 a aj absenciu niektorých náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, je úver poskytnutý žalovaným žalobcovi, na základe uvedenej úverovej zmluvy bez úročný a bez poplatkov. Žalobca ďalej uviedol, že z vyplateného úveru vo výške 1 284,25 eur zaplatil za obdobie do 20. januára 2017 sumu vo výške 1 658,97 eur, ako to vyplýva z dokladu vystaveného žalovaným, a teda zaplatil sumu vyššiu než bola suma poskytnutého úveru bez úrokov a poplatkov. Rozdiel predstavuje sumu 374,72 eur. Dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia v tomto prípade je najmä plnenie bez právneho dôvodu. Vzhľadom na to, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi pre uvedené nedostatky, je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, bol žalobca žalovanému povinný zaplatiť len to, čo od neho skutočne dostal. Nakoľko žalobca zaplatil žalobcovi viac netušiac, že tak pre bez úročnosť a bez poplatnosť úveru nie je povinný urobiť, žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, nakoľko od neho prijal plnenie bez právneho dôvodu. Ďalším dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia je aj plnenie odplaty z neplatného právneho úkonu, ktorým je

v tomto prípade dohoda o poskytnutí služby obsiahnutá v bode 8 žiadosti/zmluvy. Neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná ex tunc (od začiatku). Žalobcovi nikdy nebola vyplatená suma úveru tak, ako bola dohodnutá, ale v nižšej výšky po započítaní odplaty z dohody o poskytnutí služby, ktorá bola ale neexistujúcou pohľadávkou žalovaného. Žalobca zároveň poukázal na rozhodnutie všeobecných súdov Slovenskej republiky vo všetkých inštanciách, ktoré riešili, a to aj vo vzťahu k žalovanému (a k iným nebankovým spoločnostiam i bankám) bez úročnosti a bez odplatnosti úverov, neprijateľnosť zmluvných podmienok a zákaz ich používania, vydanie bezdôvodného obohatenia (napr. rozhodnutie KS v Prešove sp. zn. 18Co/109/2014, KS v Trenčíne sp. zn. 5Co/934/2015). Zároveň poukázal aj na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, na príslušné ustanovenia zákona o SÚ a OZ, týkajúce sa ochrany spotrebiteľov, eurokonformný výklad smerníc EÚ (napr. smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, smernice 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu) a tiež na množstvo záverov Komisie pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách MS SR, ktorá konštatovala neprijateľnosť zmluvných podmienok žalovaného pri poskytovaní úverov. Žalobca zároveň uviedol, že si uplatňuje aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy (374,72 eur) od dňa nasledujúceho po poslednej platbe, ktorú uhradil žalovanému, teda od 21. januára 2017.

2. Žalobca spolu so žalobou súdu predložil žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX podpísanú žalobcom 26.februára 2014 a žalovaným dňa 03.marca 2014, oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX z 03.marca 2014, prehľad platieb, výpočet RPMN pre spotrebiteľský úver.

3. Tunajší súd vydal 29. mája 2018 platobný rozkaz č. k. 30Csp 75/2018-14. Proti predmetnému platobnému rozkazu podal v zákonnej lehote žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu odpor s vecným odôvodnením. V odpore žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že popiera žalobou uplatňovaný nárok čo do jeho základu, ako aj čo do jeho výšky. Ako základnú skutočnosť namietal existenciu prekážky rozhodutej veci, nakoľko o nároku veriteľa / žalovaného/ zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500042323 bolo právoplatne rozhodnuté v rozhodcovskom konaní sp. zn. 282/06/16 vedenom pred Slovenským arbitrážnym súdom, a to rozsudkom zo dňa 08. februára 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. júna 2017 a vykonateľnosť dňa 17. júna 2017. Tento rozhodcovský rozsudok nebol napadnutý žalobou o jeho zrušenie podľa zákona č. 335/2014 Z. z. v zákonom určenej lehote, ktorá má povahu prekluzívnej lehoty. Nie je prípustné, aby zákonná úprava určená na preskúmanie rozhodcovského rozsudku bola obchádzaná podaním žaloby o zaplatenie, kedy dlžník (pôvodne žalovaný v rozhodcovskom konaní) podá žalobu (o plnenie, o určenie) a aby sa na rozhodcovské rozhodnutie neprihliadalo. Ak by tomu tak malo byť, potom zákonná úprava dôvodov pre podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, prekluzívna povaha lehoty na podanie žaloby, zákonná úprava postupu pre prípad, ak dôjde k zrušeniu rozhodcovského rozsudku (porov. §§ 45 - 47 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní) nemá žiadny význam. Pritom stanovenie dôvodov pre podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ex offa oprávnení súdu vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa a aj objektívne najdlhšej lehoty v právnom poriadku, po uplynutí ktorej môže rozhodnutie nadobudnúť právoplatnosť (v porovnaní s rozsudkom súdu ide o 6 násobne dlhšiu lehotu !) je potrebné posudzovať z hľadiska, že márne uplynutie lehoty pre podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku znamená vznik prekážky rei iudicate. Rozhodcovský rozsudok je rovnocenným rozhodnutím ako rozhodnutie všeobecného súdu, hoci podmienky jeho vydania, preskúmania a možnosti napadnutia sú podstatne voľnejšie a širšie, ako v prípade rozhodnutia všeobecného súdu. Ak zákon priznáva takémuto rozhodnutiu vlastnosť právoplatnosť a vykonateľnosť, potom je ich potrebné rešpektovať. Žalovaný ďalej uviedol, že postup žalobcu a podanie žaloby za situácie, kedy je tu právoplatné rozhodnutie, ktoré je pre žalobcu záväzná, je obchádzaním právnej úpravy žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Dané rozhodnutie je pre žalobcu záväzným (§ 41 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z.) a teda je ho povinný rešpektovať ako dôsledok jeho právoplatnosti. Podaná žaloba tak nespĺňa zákonný predpoklad, ktorý je uvedený v § 131 Civilného sporového poriadku / ďalej len CSP /, a to ochrana porušeného alebo ohrozeného práva žalobcu. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o absencii termínu konečnej splatnosti úveru. Údaj o konečnom termíne splatnosti úveru zákon č. 129/2010 Z. z. nevyžaduje, a to dôvodu, že by išlo o postup v rozpore s úniijným právom. Z tohto dôvodu ani nemôže byť úver bez úročný. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 ako aj na článok 23 Smernice 2008/48. Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500042325, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah Zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 7. a článku

13. Zmluva jej neoddeliteľnou súčasťou, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ uvedené v článku 7. zmluvných dojednaní. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Na podporu svojich tvrdení poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014 - 166, ktorý ohľadne významu oznámenia veriteľa ako súčasť zmluvy súd uviedol „V zmysle čl.7 zmluvných dojednaní (č.l.138) predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámení tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky“. Termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Dátum splatnosti v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 03. marca 2014, pričom týmto dátum je deň 04. septembra 2017. Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to

- určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok,
- spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti,
- explicitným vyjadrením presného dátumu v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 03.03.2014.

Žalovaný v odpore ďalej uviedol, že popiera tvrdenia žalobcu o absencii výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017 : Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 341/07: „Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.“ Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, potom nevidí žiaden zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Veď dané údaje by už mal priamo v zmluve. To len potvrdzuje skutočnosť o tom, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam § 9 ods. 5. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k), aký zaujal súd prvej inštancie). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarcu je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 odstavec 2 písmeno i) smernice. Žalovaný taktiež popiera tvrdenia žalobcu o neuvedení presného údaju o výške úveru, založené na porovnaní požadovanej a poskytnutej sumy úveru uvedenej v zmluve a vyplatennej čiastke. Samotná Dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ Dohodu o poskytnutí služby uzavrieť nemusel a v podanej žaloby ani netvrdil a ani nepreukázal opak. Dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpísaná. Dlžník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy nepristupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytnutí služby. To, že uzavretie Dohody o poskytnutí služby je samostatné, napokon zdôrazňuje aj osobitné, individuálne rozlíšenie Dohody od ostatného obsahu Zmluvy o RÚ. Na základe uvedeného žalobca tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Oprávnenosť postupu žalovaného v prípade uzatvorenia dohody o poskytnutí služby podporuje napríklad aj rozsudok KS v Banskej Bystrici č. k. 43CoR/5/2016-14. Žalovaný taktiež popiera tvrdenia žalobcu o nesúlade výšky RPMN. Rozdiel medzi uvedenými časťami je pritom v údajoch o RPMN. Samotný údaj RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (nedá sa teda navrhnúť, akceptovať a

pod.), pričom táto skutočnosť vyplýva v prvom rade z právnej úpravy a tiež aj zo súdnej praxe. Zákon č. 129/2010 Z. z. a ani iný právny predpis neurčujú, že údaj o „RPMN“ bude dohodnutý. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje (viď príloha č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z.) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa zákona č. 129/2010 Z. z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákona č. 129/2010 Z. z. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhol“ žalobca v oboch zmluvných vzťahoch. Pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zákona č. 129/2010 Z. z. Žalovaný poukázal na rozhodnutie KS v Banskej Bystrici č. k. 12Co/60/2017-74 zo dňa 31.05.2017. Žalovaný zároveň popiera aj tvrdenia žalobcu o nesprávnom výpočte RPMN. Tvrdenie žalobcu o nesprávnom výpočte RPMN, popiera, nakoľko údaj o RPMN sa počíta podľa zákonného matematického vzorca tvoriaceho prílohu k zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, do ktorého je okrem iných údajov premietnutý aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Výpočet RPMN nevychádza zo sumy pripísanej na účet žalobcu, ale zo sumy poskytnutej žalobcovi, ktorou je suma 1.500,-Eur. Na účely preukázania správnosti výpočtu RPMN priložil rozpis vzorca RPMN pre žalobcu. Taktiež popiera tvrdenia žalobcu o neprimeranosti výšky odplaty. Popiera aj tvrdenie žalobcu o výške odplaty, nakoľko táto je v súlade s právnou úpravou zohľadňujúcou priemernú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Žalobca namiesto právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy nedôvodne porovnáva štatistické údaje iného poskytovateľa úverov (za diametrálne odlišných podmienok schválenia, bonity, zabezpečenia atď.), navyše za stavu, kedy zákonodarca výšku odplaty reguloval explicitne. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy sporadovými číslami bola upravená v zmysle ustanovenia § 53 ods. 6 OZ. Za podstatné prevýšenie sa pritom považuje také, ktoré je viac ako o 25 %. Uvedené podporuje napríklad aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14Co/1016/2014, z 30. marca 2016, Priemerná výška odplaty v danom období bola 46,30% a táto nebola v Zmluve podstatným spôsobom prevýšená. Žalovaný žiadal, aby súd zrušil vydaný platobný rozkaz, žalobu zamietol a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému prizná náhradu trov konania v rozsahu 100%

4. Na základe podaného odporu tunajší súd 27. septembra 2018 vydal uznesenie č. k. 30Csp/75/2018-45, ktorým platobný rozkaz tunajšieho súdu č. k. 30Csp/75/2018-14 z 29. mája 2018 zrušil v plnom rozsahu.

5. Dňa 16. októbra 2018 doručil právny zástupca žalobcu vyjadrenie k podanému odporu. Vo svojom vyjadrení uviedol, že zo zmluvy vyplýva, že výška RPMN je v návrhu na uzavretie zmluvy (70,01 %) a v akceptácii uvedená nie je vôbec. Rovnako má za to, že sa nejedná o prípad ustanovený v bode 2.1 zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere. Z tohto bodu vyplýva, že veriteľ je oprávnený po vyhodnotení údajov o dlžníkovi výšku úveru jednostranne znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru. V danom prípade bola dojednaná možnosť len zníženia výšky úveru, avšak k zníženiu úveru nedošlo, došlo len k zmene RPMN. Z uvedených dôvodov dojednanie o RPMN nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže chýba bezvýhradná akceptácia návrhu, a k zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN spôsobuje absenciu povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a spotrebiteľský úver treba považovať za úver poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov. Poukazuje na to, že žalovaný minimálne od januára 2016 predkladá spotrebiteľom na podpis formulárové zmluvy, kde RPMN je uvedená presne, nie ako predpokladaná, z toho teda vyplýva, že ak v súčasnosti žalovaný nemá problém presne určiť RPMN úveru na základe jemu dostupných údajov o úvere a jeho čerpaní, tak ani v minulosti nemohol mať tento problém a jeho tvrdenia o nedostatočnosti údajov v čase podpisu zmluvy pre určenie RPMN sú len účelové. Nakoľko v zmluve o úvere nie je vôbec uvedený údaj o RPMN (čo je zjavne v neprospech spotrebiteľa), je potrebné zmluvu vyhodnotiť v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o SÚ tak (s použitím § 9 ods. 2 písm. h) zákona o SÚ), že poskytnutý spotrebiteľský úver podľa tejto zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Máme za to, že zákon o SÚ nevyžaduje, aby podmienky, ktoré vyplývajú z ustanovenia § 11 ods. 1, boli splnené kumulatívne pre vyslovenie záveru, že úver sa považuje za

bezúročný a bez poplatkov a stačí, ak zmluva neobsahuje len niektorú z uvedených náležitostí, aj keď sme v žalobe poukazovali na absenciu aj ďalších náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobca ďalej uviedol, že má za to, že žalovaný neuviedol v úverovej zmluve termín konečnej splatnosti úveru, čo je neprijateľné z hľadiska normatívnej spotrebiteľskej ochrany. Predovšetkým predmetná formulárová zmluva neobsahovala ani rubriku s pojmom „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ (v bodoch 5. alebo 6.), ale len počet splátok a teda žalovaný nemôže tvrdiť, že uviedol termín konečnej splatnosti úveru, keď ani len nepoužil tento termín v zmluve. Tvrdenie žalovaného, že uviedol konečnú splatnosť úveru v oznámení o schválení úveru, čo považuje za dostatočné, nakoľko Zmluva nemusí byť nevyhnutne vyhotovená, ako jediný dokument je účelovým a nesprávnym tvrdením. Pokiaľ podstatné náležitosti zmluvy obsahovalo až neskôr doručené oznámenie veriteľa o schválení úveru a toto nebolo podpísané aj dlžníkom, má za to, že sa nejednalo sa o dvojstranný právny úkon a nie je možné toto oznámenie považovať za súčasť uzavretej zmluvy. Ak žalovaný tvrdí, že toto oznámenie je súčasťou zmluvy o úvere, nemožno sa s tým stotožniť, nakoľko vzniku zmluvy predchádza ponuka a až následná akceptácia znamená uzavretie zmluvy. Ak však táto akceptácia obsahuje nové podmienky, treba ju považovať za nový návrh na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pretože predstavuje nový jednostranný prejav vôle účastníka zmluvy. Oznámenie veriteľa zaslané dlžníkovi až následne po uzavretí zmluvy, treba považovať len za jednostranný prejav vôle, ktorý sa mohol stať súčasťou zmluvy až jeho akceptovaním zo strany žalobcu, nakoľko oznámenie obsahovalo v porovnaní so samotnou zmluvou odlišné údaje týkajúce sa RPMN úveru (70,01 % v zmluve, v zmluve nie je uvedená, 69,59 % v oznámení), výšky revolvingu (v zmluve sa uvádzala suma 790,84 EUR, v oznámení to bolo 902,92 EUR) a aj RPMN úveru po revolvingu (63,32 % v zmluve, 70,01 % v oznámení). Nakoľko nedošlo k obsahovo zhodnému prejavu vôle v otázke výšky revolvingu a RPMN úveru po revolvingu a nový návrh nebol žalobcom prijatý v písomnej forme vyžadovanej § 4 ods. 1 ZoSÚ, potom obligatórne náležitosti zmluvy o úvere, ktoré mali byť uvedené v oznámení o schválení úveru neboli v zmluve uvedené a to ani predmetným oznámením. Vyššie uvedená situácia vyvoláva na strane spotrebiteľa neistotu vyvolanú dodávateľom, keď si tento musí vypočítať termín konečnej splatnosti, čo prehlbuje jeho nerovné postavenie. Stanovenie obligatórnej náležitosti zmluvy znamená presné a jasné vymedzenie obsahovej informácie, nie nutnosť spotrebiteľa vyvodzovať takýto údaj (informáciu) pred podpisom zmluvy. Žalovaný (ktorý je autorom formulárovej zmluvy) v čase uzatvárania zmluvy nepochybne pozná každú jednotlivú jej obsahovú náležitosť a teda aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je preto v súlade s potrebou zachovania elementárnej zmluvnej rovnováhy účastníkov zmluvy, aby spotrebiteľ v tomto rozhodujúcom časovom momente nemusel odvodzovať obligatórne náležitosti zmluvy, ale ich v tom čase tiež poznal (aj s prihliadnutím na značný rozsah údajov obsiahnutých v zmluve, ich formuláciu, zrozumiteľnosť a to obsahovú aj formálnu). Účelom náležitosti ustanovenej v § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak by nebolo dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu žalovaného. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky. Zmyslu zákonnej úpravy zodpovedá, ak sa každý z atribútov vyjadrený v zákone slovami „suma, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Každá spotrebiteľská zmluva má vyjadrovať rešpekt k dodržiavaniu všeobecných zásad spotrebiteľského práva, konkrétne aj k obligatórnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitou obsahovou a formálnou úpravou zmluvných podmienok (ktoré nebudú pre spotrebiteľa predstavovať zložitý, ťažko čitateľný a nejednoznačný súbor údajov, ktoré jednotlivo i vo svojom súhrne v dôsledku toho narušujú zmluvnú rovnováhu strán v neprospech spotrebiteľa). Jednoznačnosť a určitosť zmluvných podmienok má zásadne vyvážiť silnejšie postavenie dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy. Oznámenie o schválení úveru a rovnako tak právo žalobcu vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, je bez právneho významu vo vzťahu k požiadavke zákonodarcu uviesť v samotnej Zmluve o spotrebiteľskom úvere výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. O tom, že pre žalovaného nebol a nie je problém uviesť v zmluve vyššie uvedené náležitosti opätovne poukazujeme na skutočnosť, že minimálne od januára 2016 žalovaný predkladá spotrebiteľom na podpis formulárovú zmluvu, kde tieto obligatórne náležitosti sú uvedené. Právny zástupca žalobcu poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16CoE/107/2009, 15Co/223/2015, rozhodnutia KS v Trnave 10CoE/313/2010, 11Co141/2012, rozhodnutie KS v Žiline 9Co/323/2014, ktoré považovali za nutné, aby dodávatelia uvádzali v zmluvách vyššie uvedené náležitosti. Žalovaný vo svojom odpore poukazuje na nutnosť aplikácie Smernice

2008/48/ES, ktorá nevyžaduje také podrobné údaje v zmluve o úvere, ako to vyžaduje vnútroštátna právna úprava v ZoSÚ. Tu je potrebné poukázať na to, že smernice EU nie sú priamo aplikovateľné na fyzické či právnické osoby, ale sú určené pre členské štáty, pričom výsledok, ktorý sa ma dosiahnuť, z hľadiska foriem a prostriedkov sa ponecháva na vnútroštátne orgány. V súvislosti s predmetnými ustanoveniami ZoSÚ nebol nikým konštatovaný nesúlad vnútroštátnej úpravy, či pochybenie Slovenskej republiky v súvislosti s príslušnými smernicami EU. Ani z následnej zmeny vnútroštátnej právnej úpravy toto vyvodíť bez ďalšieho nemožno. Pokiaľ žalovaný poukazuje na aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/146/2017 v súvislosti s namietanou absenciou výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov uvádzame, že Najvyšší súd Slovenskej republiky síce konštatuje, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) je potrebné vykladať tak, že „nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky“, zároveň však dodáva, že „vyššie uvedené intepretačné prístupy a právne závery najvyššieho súdu sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia“. Žalovaný vo svojom odpore ďalej popiera, že by nebola správne uvedená výška úveru, pričom konštatuje, že použitie započítania pohľadávky z úveru voči odmene z Dohody o poskytnutí služby sú legitímne. Žalovaný žalobcovi strhol z úveru poplatok za to, že ak by snád niekedy v budúcnosti žiadal o odklad splátok, aj to až pri splnení ďalších podmienok (stanovenej doby práceneschopnosti alebo skončenie pracovného pomeru) povolí mu odklad, ale maximálne troch splátok a to všetko za poplatok 215,75 EUR pri úvere 1 500,00 EUR. Ide o hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov spornej dohody v neprospech spotrebiteľa. Celá Dohoda spočíva na tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané, pričom aj výška poplatku, ktorý predstavuje 14,38 % z poskytnutého úveru len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky. V ostatnom sa pridriavajú ich zdôvodnenia návrhu, prečo považujú Dohodu o poskytnutí služby za neprijateľnú zmluvnú podmienku a preto z tohto dôvodu potom ani započítanie pohľadávok nemôže v kontexte ochrany spotrebiteľa obstať. Netvrdia, že započítanie v zmluvných vzťahoch nie je možné, ako sa mylne domnieva žalovaný, ale tvrdia, že nie je možné započítať fiktívnu pohľadávku, resp. pohľadávku z neplatného právneho úkonu (Dohody o poskytnutí služby) ktorá nevznikla, voči existujúcej pohľadávke na vyplatenie celého dohodnutého úveru. Žalobca poukázal na rozhodnutia súdov prvostupňových i odvolacích súdov, napr. 20Co/111/2016 a 8Co/227/2015 Krajského súdu v Prešove, ktoré vo svojich rozhodnutiach právoplatne vyslovili, že Dohoda o poskytnutí služby podsúvaná žalovaným spotrebiteľom je neprijateľná zmluvná podmienka. Tvrdenie žalovaného, že výška úroku úveru (70,01 %) môže byť vyššia ako je výška RPMN, ktorá bola uvedená len v oznámení o schválení úveru (69,59 %) je logický nezmysel, nakoľko ak množina RPMN je tvorená aj podmnožinou úroku, tak je logické, že táto podmnožina nemôže byť nikdy vyššia, ako je množina, maximálne tak rovná, ak sú ostatné podmnožiny množiny rovné nule. Ak sa žalovaný odvoláva na matematický vzorec, neznamená, že dosadenie veličín a výpočet z jeho strany je správny. Žalovaný vo svojom odpore ďalej vytýka, že sa nesprávne porovnáva výška dojednanej úrokovej sadzby a RPMN s údajmi z bánk, ktoré nie sú údajom preukazujúcim obvyklú výšku odplaty na finančnom trhu, navyše údaj o RPMN nie je osobitne dojednávaný, ale vyplýva z výpočtu podľa prílohy č. 2 k zák. č. 129/2010 Z.z. Pri úverovej zmluve, ktorá je predmetom tohto konania bol určený úrok 70,01 %, pričom z internetovej stránky NBS zistili, že pri spotrebiteľských úveroch v marci 2014 s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov bola priemerná úroková sadzba 10,21 % p.a., teda takmer sedemnásobne nižšia ako v uvedenej zmluve o úvere. Nepochybne teda ide o úžernický úrok, ktorý je potrebné považovať za neplatný. Tvrdenie žalovaného, že za podstatné prevýšenie odplaty sa považuje odklon od priemernej sadzby o 25 % je účelové tvrdenie, pričom percentuálnu výšku tohto odklonu si žalovaný prispôbil svojej situácii, nakoľko je známe, že všeobecne súdmi ustálený a akceptovaný odklon od priemernej sadzby odplaty na finančnom trhu je maximálne 20 %. Tiež je potrebné uviesť, že prevýšenie sa nepočíta spôsobom - priemerná hodnota RPMN + 20 percentuálnych bodov (ako to má na mysli žalovaný), ale ako súčet priemernej hodnoty RPMN a 20 % z priemernej hodnoty. Ak žalovaný tvrdí, že priemerná odplata (RPMN) na finančnom trhu bola 46,30 %, tak v oznámení o schválení úveru uvedená hodnota RPMN 69,59 % prevyšuje priemernú o 50,30 % (!), resp. tiež inak možno povedať, že 20 % z priemernej hodnoty RPMN 46,30 % (maximálny odklon) je 9,26 %, teda maximálna výška RPMN úveru mohla byť maximálne 55,56 %. Právny zástupca žalobcu ďalej uviedol, že pokiaľ ide o námietku prekážky (vady) res iudicata k uvádza, že je nedôvodná, nakoľko nejde o tento prípad. Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený

(t.j. vyplýva z rovnakého skutku).V danej veci nejde o vadu res iudicata, nakoľko konania vedené na stálom rozhodcovskom súde v konaní sp. zn. 282/06/16 a v tomto konaní sa navzájom odlišujú svojím predmetom. Kým predmetom konania vedeného v rozhodcovskom konaní bol nárok (zmluvný) na zaplataenie istiny a príslušenstva z údajného porušenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v tomto konaní je predmetom konania vydanie nároku (zo zákon) z bezdôvodného obohatenia nadobudnutého prijatím plnenia nad zákonom dovolený rozsah z dôvodu, že úverová zmluva sa pre jej zásadné vady v zmysle zákona považuje za bezúročnú a bezpoplatkov. Rozhodcovský súd zjavne nepreskúmal spotrebiteľskú úverovú zmluvu z hľadiska obligatórnych obsahových náležitostí v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2), absencia ktorých spôsobuje, že úver je bez úrokov a poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b)), nepreskúmal platnosť dohody o zmluvnej pokute, čím nesprávne vec posúdil a zaviazal účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je právom nedovolené, v dôsledku čoho došlo k porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa a prípadný výkon tohto rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom SR. Takže ani z tohto dôvodu nemôže ísť o prekážku res iudicata. Má tiež za to, že námietka žalovaného, tzv. prekážky res iudicata, z dôvodu existencie rozhodcovského rozsudku, je nedôvodná, nakoľko už v minulosti bolo súdmi ustálené, že všeobecný súd nemôže rezignovať na súdnu kontrolu v prípade titulu odporujúceho zákonu. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný aj na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, ktorá mala charakter neprimeranej podmienky nezaväzujúcej spotrebiteľa a ktorá nemohla platne založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie veci a ani na vydanie rozhodnutia, ktoré by následne založilo údajnú prekážku res iudicata - právoplatne rozsúdenej veci, keďže nulitný (z pohľadu práva neúčinný) titul žiadnu prekážku následného prejednanie a tiež rozhodnutia veci všeobecným súdom nepredstavuje. V závere svojho vyjadrenie právny zástupca žalobcu uviedol, že vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že v tomto prípade existuje množstvo právnych dôvodov, pre ktoré je úver poskytnutý žalobcovi Zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500042323 bez úročný a bez poplatkov. Nakoľko žalobca žalovanému uhradil viac, než mal, žalovaný sa bezdôvodne obohatil. Z tohto dôvodu trvá na podanej žalobe (návrhu) a navrhuje, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 374,72 EUR s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. januára 2017 do zaplataenia a právnomu zástupcovi žalobcu plnú náhradu trov konania.

6. Dňa 24. januára 2019 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu, ktoré bolo doručené tunajšiemu súdu 16. októbra 2018. Právny zástupca žalovaného vo vyjadrení uviedol, že poukazuje na to, že žalobca mylne vysvetľuje ním uvádzané súvislosti, keď neakcentoval spôsob určovania RPMN, ale jej odlišnú výšku uvedenú v bodoch 5 a 6 Zmluvy. Pri uzatvorení zmluvy nedošlo k žiadnej zmene v údají RPMN, nakoľko jej výsledná hodnota bola presne uvedená v bode 6 (čo vylučuje tvrdenia žalobcu o „absencii RPMN“ v bode 6). V bode 5 sa nachádza údaj o RPMN, ktorá je s ohľadom na časové obdobie podania žiadosti (kedy nie sú známymi všetky relevantné údaje, ktoré sa do zákonného matematického vzorca výpočtu RPMN vkladajú) označená iba ako predpokladaná - s ohľadom na tú skutočnosť, že RPMN sa určí v okamihu akceptácie návrhu zo strany veriteľa). Právny zástupca žalovaného uviedol, že sa pridrižiava svojej doterajšej argumentácie, a zároveň poukázal, že obdobné právne závery prezentoval pri svojej rozhodovacej činnosti napríklad aj KS v Trenčíne, č. k. 5Co/839/2015. Žalovaný ďalej uviedol, že pokiaľ ide o členenie splátky, výklad podávaný žalobcom neobstojí. Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Uvedené závery potvrdzuje aj odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, v obsahu ktorého sa po konštatovaní vyššie uvedených skutočností uvádza tiež nasledovné, cit.: „Od 01. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Oznámenie veriteľa o schválení úveru predstavuje dokument, ktorý ma informatívnu povahu a ktorý je iba potvrdením už dojednaných náležitostí medzi zmluvnými stranami, ktoré sú obsahom samotnej zmluvy. Cieľom predmetnej listiny je predovšetkým informovanosť spotrebiteľa titulom zhrnutia už dohodnutých zmluvných údajov - teda aj termínu konečnej splatnosti, ktorý bol v zmluve vymedzený dostatočným a pre spotrebiteľa zrozumiteľným spôsobom. Odplata na finančnom trhu v čase uzatvorenia zmluvy pripúšťala výšku RPMN, ako bola dojednaná v zmluve o revolvingovom úvere. Ak žalobca operuje s tými skutočnosťami, že táto v sebe zahŕňa aj výšku odplát tých subjektov, ktoré poskytovali „neprimerané až úžernícke úroky“, je (bolo) potom vecou zákonodarcu (nie veriteľa) sa s takouto situáciou vysporiadať; uvedené však nič nemení na tom, že v predmetnom období samotný zákon takúto výšku odplaty explicitne pripúšťal. Uvedené podporuje

napríklad aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoSr/1/2018, z 27. marca 2018. Rozhodcovský rozsudok zaväzuje žalobcu na peňažné plnenie, ktorého nárok bol v rozhodcovskom konaní riadne právne a skutkovo zdôvodnený, čo potvrdzuje aj výrok rozhodcovského rozsudku. V predmetnom rozsudku boli zohľadnené všetky relevantné právne predpisy vydané za účelom ochrany spotrebiteľa, pričom žalobca bol zo strany rozhodcovského súdu poučený o možnosti procesnej obrany, uplatnenia svojich práv (a to aj cestou možnosti podania žalobnej odpovede). V závere svojho vyjadrenia žalovaný uviedol, že vzhľadom na vyššie uvedené zotrváva na námietke *res iudicata* a v ostatnom sa pridrižiava svojich doterajších vyjadrení.

7. Súd vo veci vytýčil termín pojednávania na 30. mája 2019. Na pojednávanie sa nedostavil PZ žalovaného, ktorý neúčast' na pojednávaní ospravedlnil a súhlasil, aby súd pojednával v jeho neprítomnosti. Právny zástupca žalobcu sa na pojednávanie dostavil a uviedol, že na podanom návrhu v celom rozsahu trvajú, pridrižiavajú sa doterajších vyjadrení. Ďalej uviedol, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou, ktorá sa spravuje príslušnými ustanoveniami OZ a zákona o spotrebiteľských úveroch. Táto zmluva vykazuje dostatky, resp. neobsahuje podstatné náležitosti zákonom o spotrebiteľských úveroch a má neprijateľnú zmluvnú podmienku a preto odkazuje na žalobný návrh. Preto uvedený úver možno považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Keďže žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1 284,25 eur a žalobca v tejto sume uhradil 1 658,97 eur, rozdiel vo výške 374,72 eur považujú za bezdôvodné obohatenie. Na základe uvedeného žiadajú, aby súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 374,72 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 21. januára 2017 do zaplatenia, pričom tento úrok si uplatňujeme odo dňa nasledujúceho po vykonaní poslednej platby zo strany žalobcu. Zároveň žiada, aby súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, a to aj v tom prípade, ak by súd priznal úroky z omeškania až odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, pretože rozsah, v ktorom bude žaloba zamietnutá tvorí príslušenstvo a jedná sa o nepatrnú časť.

8. Dňa 11. júna 2019 doručil Právny zástupca žalobcu na základe výzvy súdu vyjadrenie k námietke žalovaného „*res iudicata*“. Vo vyjadrení právny zástupca žalobcu uviedol, že trvá na tom, že v predmetnej veci nejde o prekážku *res iudicata*. Rozhodcovská zmluva zo dňa 03. marca 2014 bola uzavretá na osobitnej listine v rovnaký deň ako zmluva o revolvingovom úvere č. 8500042323, teda 03. marca 2014. Skutočnosť, že obidve zmluvy boli uzatvorené v ten istý deň rovnako preukazuje fakt, že žalovaný už na začiatku zmluvného vzťahu využil postavenie spotrebiteľa (žalobcu), ktorý sa v čase uzavretia zmluvy v porovnaní s dodávateľom (žalovaným), nachádzal v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho viedla k prístúpeniu na podmienky vopred pripravených dodávateľom (žalovaným) bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah, respektíve poznať ich zmysel. Spotrebiteľovi bola na podpis súčasne v rovnaký deň predložená aj rozhodcovská zmluva, aj keď v čase podania žiadosti, nie je zrejmé, či vôbec zmluvný vzťah vznikne, či a v akom rozsahu budú žalobcovi ako dlžníkovi poskytnuté finančné prostriedky a za akých podmienok. Veriteľ - žalovaný si výslovne vyhradzuje právo na zmenu údajov uvedených v žiadosti, čo je oprávnením veriteľa pri poskytovaní úveru, nemôže však súčasne tvrdiť, že ku dňu podania žiadosti dlžníkom, dlžník pozná podmienky úveru, a že došlo k dohode o obsahu záväzku vo vzťahu ku ktorému by bolo možné so spotrebiteľom dojednávať zabezpečenie záväzku a rozhodcovskú zmluvu. Uvedenú rozhodcovskú zmluvu možno považovať za zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným v typizovanej formulárovej podobe, ktorú žalovaný používa s vopred neurčitým počtom spotrebiteľov v zmluvných vzťahoch. To, že nejde o dvojstranne vyjednanú podmienku vyplýva aj zo samotnej konštrukcie rozhodcovskej zmluvy. Žalobca jej obsah reálne nemohol ovplyvniť, dopĺňali sa len osobné údaje o žalobcovi ako meno a priezvisko, jeho dátum narodenia a rodné číslo, a trvalý pobyt. Uzavretie rozhodcovskej zmluvy v takomto znení vymienil žalovaný a vzhľadom na charakter spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy nemožno ani dospieť k záveru, že by žalobca mal možnosť do jej obsahu tejto zmluvy akýmkoľvek spôsobom zasahovať, teda že by žalobca napríklad mal možnosť ovplyvniť výber rozhodcovského súdu, ktorý by prejednal spotrebiteľský spor, alebo vybrať miesto rozhodcovského konania, určiť spôsob rozhodcovského konania, teda či prebehne ústne pojednávanie alebo nie, a podobne. Vznik spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa a jeho slobodnú voľbu o tom, že si vymieňuje spotrebiteľské rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Dlžník, ktorému je predložená typová spotrebiteľská rozhodcovská zmluva v predtlačí, nemá vzhľadom na takúto podobu zmluvy v zásade reálnu možnosť ovplyvniť jej obsah. Právny zástupca žalobcu ďalej uviedol, že svoj názor o neprimeranej povahe predmetnej rozhodcovskej zmluvy opiera aj o stanovisko

Súdneho dvora (ES) vo veci C-243/08 zo dňa 04.06.2009 Pannon GSM Zrt. proti Erzsébet Sustikné Győrfi bod 40, v ktorom Súdny dvor konštatuje, že vopred stanovená podmienka v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle smernice (93/13/EHS), ktorá nebola individuálne dohodnutá, a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, spĺňa všetky podmienky, aby mohla byť z hľadiska smernice 93/13/ EHS kvalifikovaná ako nekalá. Teda podľa stanoviska Súdneho dvora spĺňa v zmysle smernice všetky podmienky „nekalosti“ už len dojednanie, že príslušným na riešenie sporov zo spotrebiteľskej zmluvy je všeobecný súd, v obvode ktorého má dodávateľ sídlo, a teda nie všeobecný zákonný súd spotrebiteľa. V rozhodovanej veci na základe dodávateľom vopred stanoveného obsahu rozhodcovskej zmluvy nielenže nerozhodoval všeobecný súd, ale rozhodoval rozhodcovský súd vopred určený dodávateľom na zmluvnom formulári. Zmluva je napísaná malým, voľným okom sotva čitateľným písmom t. j. v takom technickom vyhotovení, že sú nečitateľné a teda formálne nedostupné. Spotrebiteľské zmluvy by v zásade mali byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľné, prehľadné a logicky usporiadané. Zmluvné dojednania by mali mať dostatočnú veľkosť písma, nesmú byť výrazne menšej veľkosti než ostatné dojednania, nesmú byť usporiadané tak, aby vzbudzovali dojem menej podstatného významu. Uvedené možno považovať za nekalú obchodnú praktiku a preto je potrebné zmluvu považovať za neplatnú. Rozhodnutie vydané rozhodcovským súdom bez toho, aby mal k tomu založenú právomoc platne uzavretou rozhodcovskou doložkou resp. zmluvou, je ničotným aktom, nemajúcim právne účinky vo vzťahu medzi osobou oprávnenou a povinnou z tohto rozsudku (napr. aj NS SR 3 Cdo 133/12). Na základe uvedeného má za to, že okrem dôvodov uvedených vo vyjadrení zo dňa 15. októbra 2018 bod 6 a 7, v danej veci nejde o vadu res iudicata. Na podporu svojich tvrdení tunajšiemu súdu zaslal rozhodnutie KS Košice, sp. zn. 9Co/106/2016, OS Poprad, sp. zn. 13Co/353/2017, KS Prešov, sp. zn. 20Co/281/2016 .

9. Dňa 01. júla 2019 doručil PZ žalovaného vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu, ktoré bolo doručené tunajšiemu súdu 11. júna 2019, v ktorom právny zástupca žalovaného uviedol, že žalobca nemusel, ak by mu podmienky pre získanie úveru nevyhovovali, žiadať o úver od žalovaného (ale od akéhokoľvek iného subjektu), rovnako tak nemusel ani uzatvoriť rozhodcovskú zmluvu. Rozhodcovská zmluva je samostatným právnym úkonom, ktorého existencia nebola podmienkou uzavretia úverovej zmluvy. Ide o samostatnú zmluvu a listinu, ktorá nie je súčasťou inej štandardnej zmluvy, a ktorá vzniká nezávisle od uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere. Rozhodcovská zmluva nikdy nebola podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. To vyplýva z bodu 2 rozhodcovskej zmluvy, ale aj z práva na jednostranné odstúpenie od nej. Je samostatným právnym úkonom, ktorého uzavretie je možnosťou, ale nie povinnosťou. Pri odstúpení od rozhodcovskej zmluvy by bez ohľadu na (ne)súhlas veriteľa došlo k jej zániku, a to bez vplyvu na ďalšie trvanie samotnej zmluvy o revolvingovom úvere. Žalobca teda mohol nepristúpiť na uzavretie rozhodcovskej zmluvy, resp. aj jednostranne dosiahnuť zánik takejto dohody, a to v oboch prípadoch bez vplyvu na uzavretie resp. existenciu (hlavnej) zmluvy o revolvingovom úvere. Je nesporným, že vlastným úkonom mohol ovplyvniť vznik a existenciu rozhodcovskej zmluvy, a teda aj obsah vzájomného vzťahu so žalovaným. Rozhodcovská zmluva so žalobcom preto spĺňa charakter individuálneho ustanovenia. Vyššie uvedené pritom potvrdzuje aj súdna prax, kedy napr. Krajský súd v Žiline v uznesení sp. zn. 8CoE/4/2014 zo dňa 31.01.2014 výslovne k takejto rozhodcovskej zmluve uvádza cit. „Z obsahu zmluvy (bod 2.7) vyplýva, že povinný (spotrebiteľ) mal právo výberu a tomuto bola daná možnosť dodatočne a to aj v prípade prechádzajúceho podpisu zmluvy od tejto zmluvy odstúpiť bez toho, aby to malo za následok ukončenie zmluvy o revolvingovom úvere. Je teda zrejmé, že v tomto prípade bola daná možnosť spotrebiteľovi slobodne sa rozhodnúť, či sa podriadi rozhodcovskému konaniu alebo

aby v určenej lehote dodatočne - po uzavretí zmluvy - jednostranne vypovedal rozhodcovskú zmluvu a tým dosiahol jej zrušenie.“ Rovnako Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení sp. zn. 1CoE/328/2013 zo dňa 10.12.2013 cit. „Z predloženého spisu však odvolací súd zistil, že rozhodcovská zmluva (nie rozhodcovská doložka) je uzatvorená na samostatnom liste podpísanom oprávneným aj povinným. Rozhodcovskú zmluvu z uvedeného dôvodu nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko bola individuálne dohodnutá a obsahom rozhodcovskej doložky je aj možnosť povinného bod 7. Rozhodcovskej zmluvy odstúpiť od tejto zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní od uzavretia tejto zmluvy. Rozhodcovskú zmluvu na základe uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za neprijateľnú podmienku podľa § 52 a nasl. OZ.“ V závere svojho vyjadrenie právny zástupca žalovaného uviedol, že v ostatnom sa pridriavame našich doterajších vyjadrení.

10. Dňa 07. decembra 2020 doručil právny zástupca žalované oznámenie, ktorým ospravedlnil svoju neúčast' a neúčast' žalovaného na pojednávaní nariadenom na 25. marca 2021 a súhlasil, aby súd pojednával v ich neprítomnosti. Právny zástupca žalovaného v oznámení ďalej uviedol, že trvajú na doterajších vyjadreniach. Žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.500 eur tak, ako to vyplýva z predmetného zmluvného vzťahu. Suma úveru vo výške 1.500 eur bola v prospech žalobcu poskytnutá tak, že časť z tejto sumy bola súčasťou vzájomného vyporiadania (kompenzácie) pohľadávok a časť vyplatená v prospech účtu žalobcu. Poskytnutie úveru predstavuje z právneho hľadiska splnenie záväzku veriteľa poskytnúť úver. Žiadna právna úprava neurčuje, že pojem „poskytnutie úveru“ je rovnocenný či dokonca synonymom „vyplatenia úverových peňažných prostriedkov“. Tak tomu bolo aj v tomto prípade. Poskytnutím úveru sa v zmysle právnej úpravy a tiež ustálenej obchodnej praxe (vrátane bankovej i nebankovej) rozumie nielen vyplatenie prostriedkov úveru (v hotovosti, na účet a podobne), ale každá zákonom uznaná forma splnenia záväzku - teda aj započítanie. Poskytnutím úveru sa teda rozumie úkon, ktorým sa splní záväzok poskytovateľa úveru uvoľniť peňažné prostriedky spôsobom a vo forme, ktorá je medzi stranami dohodnutá. To, že žalobcovi bola na účet poukázaná nižšia suma (1.284,25 eur), ako je uvedené v zmluve, nie je spôsobené tým, že by mu bol poskytnutý nižší úver, ako bol dohodnutý a ako vyplýva z uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere, ale skutočnosťou, že zmluvné strany sa dohodli na započítaní odplaty za možnosť odkladu splátok - táto skutočnosť vyplýva zo samotného obsahu zmluvy, ako aj zo Štandardných informácií o spotrebiteľskom úvere, teda bola žalobcovi zrejma už pred podpisom zmluvy. Samotná Dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ Dohodu o poskytnutí služby uzavrieť nemusel a v podanej žalobe ani netvrdil a ani nepreukázal opak. Vo veci preukázania v akej výške žalobca plnil uvádza: dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností zaťažuje tú sporovú stranu, ktorá tieto skutočnosti tvrdí a vyvodzuje z nich pre seba priaznivé dôsledky. Pokiaľ sa žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia, je na ňom, aby preukázal vznik a výšku tohto bezdôvodného obohatenia. Preto v danom prípade je na žalobcovi dôkazné bremeno, aby preukázal v akej výške sa mal žalovaný bezdôvodne obohatiť. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom úspechu v spore. Pokiaľ žalobca nevie uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu k jeho uplatnenému nároku v tomto konaní, je to dôvod na zamietnutie žaloby. Žalobca je súčasne právne zastúpený, čiže o spôsobe preukazovania vlastných tvrdení musí vedieť. Povinnosť tvrdenia v spore neznamená, že procesná strana môže uvádzať akékoľvek tvrdenia. Je povinná uvádzať také, ktoré sú pravdivé a ktoré vie preukázať. Žalobca nekonkretizoval, na základe čoho tvrdí, že vykonal úhrady. Ak tvrdí, že ich spravil, potom by mal osvedčiť ich existenciu a opísať, kedy ich vykonal, za akých okolností a pod. V tomto prípade nie sú dané ani predpoklady aby sa mohlo uvažovať o prenose dôkazného bremena. Prenos dôkazného bremena je možný výlučne v tom prípade, ak zo strany protistrany sú relevantne osvedčené a preukázané skutočnosti, ktoré a) nasvedčujú vzťah určitého tvrdenia k predmetu sporu, b) odôvodňujú fakt, že tvrdiaca strana nie je objektívne schopná dôkaz predložiť a c) odôvodňujú fakt, že dôkaz má predložiť protistrany. Ani jedna z týchto podmienok splnená nebola. Tento záver je plne uplatniteľný aj pri postupe podľa § 295 CSP, ktoré ustanovenie výslovne upravuje, že súd môže vykonať dokazovanie ohľadne skutočností dôležitých pre rozhodnutie o veci. V závere svojho vyjadrenia právny zástupca žalovaného uviedol, že v ostatnom sa pridriavame doterajších tvrdení.

11. Súd vykonal dokazovanie výpisom z obchodného registra žalovaného, oboznámením sa žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zmluvnými dojednaniami Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX, prehľadom splátok žalobcu, výpočtom RPMN pre spotrebiteľský úver, ako aj s ostatným na vec sa vzťahujúci spisovým materiálom, na ktoré poukázal PZ žalobcu a zistil nasledovný skutkový stav:

12. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX spísanej žalobcom 26. februára 2014 vplynulo, že žalobca požiadal predmetnou žiadosťou žalovaného o poskytnutie úveru vo výške 1 500,00 eur, pri mesačnej splátke vo výške 80,37 eur v počte 42, celková čiastka, ktorú musí zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania) 3 375,54 eur, predpokladaná RPMN za úver (v%) 70,01, ročná úroková sadzba úveru (v%) 70,01, priemerná RPMN za úver (v%) 46,30, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1 928,88 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v%) 63,32, ročná úroková sadza revolvingu (v%) 76,21. Dňa 03. marca 2014

podpísal žiadosť žalovaný s tým, že v predmetnej žiadosti dopísal údaje o schválenom revolvingovom úvere, a to: poskytnutá čiastka úveru vo výške 1 500,00 eur, mesačná splátka vo výške 80,37 eur v počte 42, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania) 3 375,54 eur, ročná úroková sadzba úveru (v%) 70,01, priemerná RPMN za úver (v%) 46,30, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1 928,88 eur, ročná úroková sadza revolvingu (v%) 76,21, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania (v%) 5,25. Z oznámenia z 03. marca 2014 o schválení revolvingového úveru - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500042323 vyplynulo, že žalovaný schválil žalobcovi úver vo výške 1 500,00 eur, mesačná splátka vo výške 80,37 eur v počte 42 mesiacov, dátum splatnosti prvej splátky 04. apríla 2014, dátum splatnosti poslednej splátky 04. septembra 2017, RPMN úveru 69,59%, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania zmluvy 46,30, schválená výška revolvingu 902,92 eur, zvýšenie celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu 902,92 eur, výška mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu 80,37 eur, RPMN po vykonaní revolvingu (predpokladaná výška) 80,37 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3 375,54 eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1 písm. a) Dohody o poskytnutí služby 215,75 eur, ročná úroková sadzba úveru 70,01%, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1 928,88 eur, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,25%. Z prehľadu platieb žalobcu vyplynulo, že žalobca začal splácať úver 14. apríla 2014 a poslednú platbu uhradil žalovanému dňa 20. januára 2017. Za uvedené obdobie žalobca uhradil žalovanú sumu 1 658,97 eur.

13. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

14. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné

15. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

18. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

19. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

20. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

21. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

23. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

24. Podľa § 1 ods. 2 prvá veta zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, (v znení účinnom a platnom v čase uzatvorenia zmluvy), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

25. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

26. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom a platnom v čase uzatvorenia zmluvy), Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

27. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, (v znení účinnom a platnom v čase uzatvorenia zmluvy), poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a. zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,

b. zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

c. zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo

d. v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

28. V danom prípade na základe vykonaného dokazovania mal sú za preukázané, že strany uzavreli spotrebiteľskú zmluvu, pričom žalovaný tento charakter zmluvy nerozporoval. Úverovú zmluvu podpísal žalobca ako spotrebiteľ a žalovaný v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. OZ podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností, a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

27. Žalobca sa žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na jeho strane plnením z neplatného právneho úkonu a plnením bez právneho dôvodu. Dôvodom vzniku záväzku je získanie bezdôvodného obohatenia na úkor iného. Na základe toho vzniká záväzkový vzťah medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil, ktorý je povinný bezdôvodné obohatenie vydať, a medzi tým, na úkor koho

sa niekto obohatil, ktorý má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, aj keď to zákon výslovne neustanovuje. OZ vymedzuje pojem bezdôvodné obohatenie. Zákon uvádza štyri formy bezdôvodného obohatenia, a to: A. Majetkový prospech bol získaný plnením bez právneho dôvodu. Ide o také plnenie, kde od začiatku nebol právny dôvod na plnenie. To znamená, že sa plnilo, hoci chýbala právna skutočnosť, najmä zmluva, na základe ktorej sa spravidla plní. Takýto prípad môže nastať vtedy, keď sa účastníci napríklad domnievajú, že uzavreli zmluvu, hoci ju neuzavreli, alebo niekto plnil omylom niekomu inému, s ktorým nebol v zmluvnom vzťahu. V takomto prípade však treba preskúmať, či nedošlo ku konkludentnému uzavretiu zmluvy, ak druhý účastník plnenie akceptoval a poskytol protiplnenie. Takýto postup je možný len vtedy, keď zmluvu možno uzavrieť v akejkoľvek forme. B. Majetkový prospech bol získaný plnením z neplatného právneho úkonu, spravidla z neplatnej zmluvy. Kedy je zmluva neplatná, treba posudzovať jednak podľa všeobecných ustanovení o zmluvách (§ 43 a nasl.), jednak podľa ustanovení upravujúcich ten typ zmluvy, o ktorý v danom prípade ide. V prípade atypickej zmluvy musia byť splnené podmienky ustanovené v § 51. Právny úkon, resp. zmluva môže byť neplatná z dôvodov obsahových (§ 39) alebo z dôvodov formálnych (§ 40), ale aj z iných dôvodov (napr. podľa § 37 a 38). C. Majetkový prospech bol získaný plnením z právneho dôvodu, ktorý tu síce spočiatku existoval, ale potom dodatočne odpadol. Takýto prípad môže nastať napríklad splnením rozvázovacej podmienky (§ 36 ods. 2), odstúpením od zmluvy (§ 48) alebo zrušením zmluvy (napr. podľa § 740). D. Majetkový prospech bol získaný z nestatočných zdrojov. Sem treba zahrnúť prípady, keď bol majetkový prospech získaný trestnou činnosťou, ale aj majetkový prospech získaný v rozpore s dobrými mravmi.

28. Strany uzavreli Žiadosť o poskytnutie úveru/Zmluvu o revolvingovom úvere tým spôsobom, že agent žalovaného vyplnil formulár a žalobca ho podpísal 26. februára 2014 za účelom poskytnutia 1 500 eur. Žalovaný následne schválil žalobcovi revolvingový úver a podpísal žiadosť/zmluvu.

29. V prvom rade sa súd zaoberal námietkou žalovaného prekážky konania res iudicata, v ktorom smere súd poukazuje na odvolací súd na odvoláciu námietku žalovaného týkajúcej sa prekážky res iudicata poukazuje nauznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/27/2011 zo dňa 29. 01. 2015, ktorý sa zaoberal otázkou, či môže byť právoplatný a vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu prekážkouveci rozsúdenej pre občianske súdne konanie, v ktorom sa navrhovateľ (žalobca) domáha určenia, že spotrebiteľská zmluva je neplatná. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí vysvetlil, že oprávnenie súdu skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej doložky, nevedie k posudzovaniu vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu, súvisí však s potrebou vyriešiť otázku, či a aké právne účinky má vydaný rozhodcovský rozsudok. Pri posudzovaní, či v občianskom súdnom konaní predložený rozhodcovský rozsudok má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, môže súd pristúpiť k riešeniu otázky platnosti rozhodcovskej doložky alebo zmluvynielen v exekučnom konaní, ale aj v iných konaniach, napr. pri riešení otázky, či vydaný rozhodcovský rozsudok zakladá pre občianske súdne konanie prekážku res iudicata. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí dospel k záveru, že aj rozhodcovský rozsudok ukladajúci povinnosť niečo plniť podľa spotrebiteľskej zmluvy, môže predstavovať prekážku veci rozsúdenej pre občianske súdne konanie, v ktorom sa žalobca domáha určenia, že spotrebiteľská zmluva je neplatná, ale tento právny záver je opodstatnený len vtedy, ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, pretože iba platná rozhodcovská doložka alebo rozhodcovská zmluva zakladá oprávnenie rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom. 28. Taktiež je potrebné poukázať na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 6/2012, 6MCdo/9/2012, 6MCdo/14/2012, v ktorých uzneseniach Najvyšší súd SR konštatoval: „V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória a súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulité - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku res iudicata“. 29. Tak isto Ústavný súd SR sa v uznesení sp. zn. I. ÚS 25/2014-11 zaoberal aj otázkou prekážky rozsúdenej veci a uviedol: „žalovanému 2/ treba uznať aj tvrdenie, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku rozsúdenej veci v konaní o určenie. Nie však rozsudok založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke“.

30. Súd úverovú zmluvu podrobil prieskumu a zistil: v prvom rade je potrebné uviesť, že v zmluve absentuje údaj o presnej výške úveru, pretože žalovaný sa zaviazal žalobcovi vyplatiť 1 500 eur na základe zmluvy, ale v skutočnosti žalobcovi vyplatil 1 284,25 eur z dôvodu, že ku dňu poskytnutia úveru bol splatný poplatok za poskytnutie služby vo výške 215,75 eur podľa bodu 8 zmluvy. Žalovaný tvrdil, že suma úveru 1 500 eur bola poskytnutá žalobcovi v jeho prospech a časť z tejto sumy bola súčasťou vzájomného vypořádania pohľadávok a časť vyplatená v prospech účtu žalobcu. Údaj o presnej výške

úveru je povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na základe zmluvy sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1 500 eur, avšak žalovaný žalobcovi v skutočnosti vyplatil 1 284,25 eur s tým, že podľa bodu 8 žiadosti/zmluvy odpočítal sumu vo výške 215,75 eur, ktorú sumu si žalovaný započítal oproti úveru. Podľa názoru súdu táto dohoda je neprijateľnou podmienkou, pretože obsahuje finančný záväzok za plnenie, ktoré žalobcovi reálne dodané nebolo. Súd vyhodnotil aj dohodu, súhlas so započítaním podľa bodu Zmluvných dojednaní v Zmluve o revolvingovom úvere, ktorá bola prílohou žiadosti/zmluvy ako neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že odporuje ratio legis inštitútu úveru, pretože žalovaný žalobcovi poskytol nižší úver, ako bolo dojednané.

31. Žiadosť/zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru a dokonca formulárová zmluva neobsahovala rubriku s pojmom termín konečnej splatnosti úveru, ale len počet splátok. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súd nesúhlasí s tvrdením žalovaného o splnení povinnosti ohľadne určenia konečnej splatnosti úveru, a to v oznámení o schválení úveru. Podstatné náležitosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľských úveroch obsahovalo až neskôr doručené oznámenie veriteľa o schválení úveru, pričom nebolo podpísané žalovaným, ktorým oznámenie nie je možné považovať za súčasť uzavretej zmluvy. Oznámenie nebolo súčasťou zmluvy a oznámenie obsahovalo v porovnaní so zmluvou odlišné údaje ohľadne RPMN / v zmluve 70,01 %, v zmluve nie je uvedená, 69,59 % v oznámení /, výšky revolvingu / v zmluve 790,84 eur, v oznámení 902,92 eur / a RPMN po revolvingu / 63,32 %, v zmluve 70,01 % v oznámení /. V danom prípade nedošlo k zhodnému prejavu vôle v otázke výšky revolvingu a RPMN, pretože nový návrh nebol urobený v písomnej forme podľa § 4 ods. 1 zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Stanovenie obligatórnej náležitosti znamená presné, jasné a určité vymedzenie obsahovej informácie pred podpisom zmluvy. Žalovaný ako dodávateľ musí poznať termín konečnej splatnosti úveru a pokiaľ túto informáciu pri uzavretí zmluvy do zmluvy neuvedie vzniká nerovnováha strán zmluvy, pretože žalobca ako spotrebiteľ nie je oboznámený s konečným termínom úveru, a pokiaľ by ju poznal, mohol by sa rozhodnúť, či vôbec takúto zmluvu podpíše. V tomto smere poukazuje súd na rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoE/313/2010, 11 Co 141/2012, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/323/2014, v ktorých bol vyslovený právny záver, že je potrebné v zmluvách uvádzať termín konečnej splatnosti úveru.

32. Čo sa týka namietaného údaju o absencii splátok istiny, úrokov a iných poplatkov súd poukazuje na prelomové uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018, v ktorom súdna autorita uviedla, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Táto otázka bola vyriešená rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Súd poukazuje aj na prelomový rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18, TE proti POHOTOVOSŤ, s.r.o. z 5. septembra 2009, v ktorom Súdny dvor EÚ konštatoval, že požiadavka konformného výkladu je obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, najmä zásadou právnej istoty, v zmysle ktorej nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem. Hoci povinnosť konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, vnútroštátne súdy musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, ak vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice. Rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít, napr. sp. zn. 7Cdo/128/2016, 7Sžo/61/2015 vychádzala z výkladu vnútroštátneho práva odlišného od výkladu smernice, obsiahnutého v rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia.

33. Súd zistil nesúlad o výške RPMN, nakoľko v žiadosti/zmluve bola uvedená RPMN 70,01 % a v oznámení 69,59 % s tým, že v akceptácii návrhu v bode 6 žiadosti/zmluvy tento údaj chýba. Súd považoval zmluvu v tejto časti za neplatnú s poukazom na § 44 ods. 1, 2 OZ, lebo prijatie návrhu na uzavretie predmetnej zmluvy žalobcom, urobené úkonmi žalovaného obsahoval zmenu v údaji o výške RPMN. Písomný prejav, ktorým došlo k zmene v tejto časti je potrebné považovať za nový návrh, ktorý musel akceptovať žalobca, čo sa v danom prípade nestalo. Výška RPMN bola uvedená v bode 6 inak uvedená ako v návrhu / žiadosti/zmluve /. Súd poukazuje na rozhodnutie Krajského v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/1266/2014 „Vzhľadom na uvedené a poukazujúc na ust. § 43, § 43a, § 43c a § 44 Občianskeho zákonníka, žalovaným bol predostretý nový návrh na uzavretie zmluvy o poskytnutí úveru, bez toho, aby žalobkyňou došlo k prijatiu tohto nového návrhu. Je teda zrejmé, že v prípade, ak zo strany adresáta návrhu na uzavretie zmluvy dôjde k zmene RPMN, dochádza tým k zmene podstatnej náležitosti Zmluvy a takúto odpoveď je treba považovať za nový návrh. Následne preto, aby došlo k uzavretiu Zmluvy s takouto RPMN, je potrebné túto odpoveď chápať ako nový návrh Zmluvy, ktorý musí byť opätovne prijatý pôvodným navrhovateľom Zmluvy, teda dlžníkom. V uvedenom prípade k tomu nedošlo, preto treba mať za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá je predmetom tohto konania,

uzavretá nebola. K vzniku Zmluvy pre nedostatok prieniku oferty s jej prijatím nedošlo. Pokiaľ však má byť zmluva jasná, zrozumiteľná a nemá byť zavádzajúca, nesmie sa žiadny údaj v rôznych častiach textu odlišovať od údajov prvotného. Uvádzať odlišný údaj o RPMN a odôvodniť túto skutočnosť spôsobom výpočtu a dĺžky trvania úveru, nie je možné, pretože takáto skutočnosť je pre spotrebiteľa zavádzajúca. Pokiaľ nevie veriteľ výšku RPMN vzhľadom k okolnostiam zmluvy jednoznačne uviesť, musí byť tento údaj uvedený jednoznačným slovným opisom.“ To isté sa týka výšky RPMN. Údaj o RPMN je jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, lebo zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti alebo nevýhodnosti úveru. Do tejto kategórie patrí aj výpočet RPMN, na základe ktorého veriteľ dospel k jeho výške. Ako inak má spotrebiteľ preveriť správnosť tohto výpočtu, umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo má rozhodujúci vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Takýto výpočet zo zmluvy ani nevyplýva. Podľa názoru súdu žalovaný nesprávne uviedol výšku RPMN, pretože výška ročnej úrokovej sadzby 70,01 % je vyššia ako RPMN 46,30 %. RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a poplatkov, a teda výška RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako výška úrokovej sadzby.

33. Výška úrokovej sadzby za poskytnutie úveru vo výške 70,01 % prevyšuje odplatu stanovenú v ustanovení § 53 ods. 6 OZ. Vo všeobecnosti súdy za podstatné prevýšenie odplaty považujú prevýšenie o viac ako 20 %. Podľa priemernej úrokovej štatistiky zverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenskej republiky /<https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-trhy/urokove-sadzby/> predstavovali úroky slovenských bánk z nových obchodov v roku 2014 pre spotrebiteľské úvery s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov 10,58 % p.a.

34. V danom prípade súd uzatvára, že úver je bezúročný a bez poplatkov pre nesprávne uvedenie údajov tak, ako súd uviedol vyššie, z ktorého dôvodu súd priznal žalobcovi bezdôvodné obohatenie / Krajský súd v Prešove sp. zn. 3Co/243/2016 /. V danom prípade žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1 284,25 eur a žalobkyňa žalovanému z titulu spotrebiteľskej zmluvy zaplatila 1 658,97 eur, teda rozdiel predstavuje bezdôvodné obohatenie vo výške 374,72 eur. Dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia je plnenie bez právneho dôvodu, pretože súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov a aj plnenie z neplatného právneho úkonu z dôvodu, že žalobcovi žalovaný nikdy nezaplatil celú sumu úveru v zmysle zmluvy.

35. Súd žalobcovi priznal aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od nasledujúceho dňa po poslednej platbe, ktorú uhradil žalovanému, teda od 21. januára 2017 podľa § 517 ods. 2 OZ.

35. Ďalšie argumenty strán súd považuje pre rozhodnutie vo veci za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vyporiadať. Podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené medzi stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku, ale je nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán / porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 251/04, III. ÚS 209/09 a pod. /. Preto na ostatnú argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, avšak nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou. 36. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal plný úspech v konaní priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku súdny úradník samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie, a to do 15 dní odo dňa jeho písomného doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trnave, písomne.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.